

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, duben 2009 (č.61)

**Zmrtvýchvstalý Kristus
na náhrobku jirkovského děkana
Dr. Eduarda Budera v německém Künzelsau.**

Svátky v dubnu:

- 11.4. svatý Stanislav, patron Polska
- 12.4. Boží hod velikonoční
- 16.4. svatá Bernardeta Soubirousová
- 23.4. Svatý Vojtěch, biskup pražský
- 25.4. Svatý Marek, evangelista
- 28.4. svatý Ludvík Maria Grignon
- 29.4. Svatá Kateřina Sienská

Výjev z jirkovské Křížové cesty XIII

Pozvánky na duben:

* Předvelikonoční **úklid kostela** se koná v sobotu 4.4. po mši svaté (kolem 9:30 hod.) Kdo můžete, udělejte si, prosím čas.

* Diecézní **setkání mládeže** začíná v Litoměřicích 3.4. v pátek v 18:00 (divadlo, křížová cesta) s možností přespat v DDKT. V sobotu 4.4. dop.pokračuje. Host setkání: Marek Orko Vácha. Zájemci z řad mládeže, hlase se u pana faráře.

* **Generální zkouška** na Pašijovou scénku se koná v sobotu 4.4. od 15:00 v kostele.

* Možnost **zповědi** u otce Radima, bude taktéž v sobotu 4.4. od 15:00 v kapli na faře! U otce Mirka pak v kostele na Bílou sobotu 14:00-16:00.

* V neděli 5.4. je **Květná neděle**. Mši svatou zahájíme u fresky za kostelem, kde budou požehnány kočičky a vydáme se na slavnostní průvod. Při mši svaté bude dětmi zahrána pašijová scénka od M.Holkové.

* Mše svatá s **kněžimi krušnohorského vikariátu** bude v Jirkově ve čtvrtek 16.4. v 9:30 hodin.

* V neděli 26. dubna je mše v **Sušanech** v 14.00 hodin (při příležitosti svátku patrona kostela - svatého Marka)

* Poutní zájezd do **Medžugorje** začíná ve čtvrtek 30.dubna. Odjezd autobusem bude přímo z Jirkova a Chomutova. Čas bude ještě upřesněn.

** Na **Květnově** je vikariátní eucharistický den v sobotu 9. května.

** Jednodenní poutní zájezd plánujeme **do Mariánských Radčic** v červnu, v sobotu 13.6. Upřesnění bude v květnovém čísle Aegidia.

Bohoslužby o velikonocích 2009

- 5.4. **Květná neděle:** průvod s ratolestmi, Jirkov 9:00, Strupčice 10:45
9.4. **Zelený čtvrtek:** Jirkov v 17.00 hodin, 19.00 hod. Strupčice
10.4. **Velký pátek:** Strupčice v 15.00 hod., 17.00 hodin Jirkov
11.4. **Bílá sobota Vigilie:** Strupčice v 18.30 hod., 20.30 hodin Jirkov
12.4. **Neděle Zmrtvýchvstání:** Jirkov v 9.00 hod., 10.45 hod. Strupčice
13.4. **Pondělí velikonoční:** Jirkov v 9.00 hod.

V domovech důchodců jsou bohoslužby jako obvykle

Stalo se v březnu:

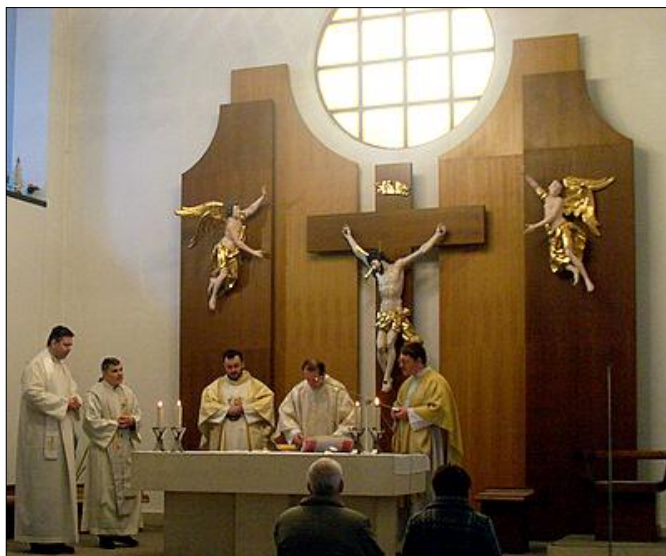
Pohřeb: Anna Pospíšilová R.I.P.

Vikariátní setkání kněží v Mostě.

Mše svatá se konala zrovna na svátek svatého Josefa, 19.března. Také mezi kněžími byli dva Josefové - P.Čermák z Kadaně a hostitel P.Hurt. Po mši svaté probíhalo jednání na faře.

Kostel svatého Václava v Mostě pod Hněvinem.

→

VTIP

Manželský pár navštíví drážďanskou galerii. Zůstane stát před obrazem Lukáše Cranacha staršího, na němž je namalováno Kristovo narození.

– Podívej, Marie, to malé dítě nemá na sobě vůbec nic, ani košilku!

– No jo, víš přece, že to byli chudí lidé, kteří nic neměli.

– Tady to zase máš. Nemají ani na košili, ale nechají se malovat od Cranacha!

Životní momenty P. Josefa Pekárka SDB

Otec Josef se narodil 12. července 1930 v Boršicích u Buchlovic, kde měl jeho otec pronajatý mlýn. Ještě v téže roce se však v důsledku krize celá rodina přestěhovala do Kvítkovic u Otrokovic, kde Josef prožil své dětství. Na radu duchovního správce šel v roce 1942 studovat k salesiánům do Fryštáku. Prošel Dvorkem u Příbyslavi a po skončení války v roce 1945 nastoupil do salesiánského noviciátu v Hodoňovicích. 16. srpna 1946 složil své první sliby. Filosofický studentát absolvoval v Ořechově u Polešovic a v Přestavlkách u Přerova. Po maturitě na holešovském gymnáziu v roce 1949 nastoupil na asistenci (praxi) do Prahy-Kobylis. V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl spolu s ostatními spolubratry zatčen a odvezen do internačního tábora pro řeholníky v Oseku u Duchcova. Protože patřil k těm mladým, kteří za sebou ještě neměli vojenskou službu, byl zařazen k PTP. V květnu 1951 byl propuštěn na svobodu. Vystudoval pražskou konzervatoř. Musel však ještě absolvovat řádnou vojenskou službu v Dubnici nad Váhom. Po jejím skončení, namísto propuštění do civilu, byl zatčen a odsouzen k trestu 18 měsíců nepodmíněně za „protistátní činnost v ilegálním salesiánském řádu“.

Po propuštění 11. června 1959 se vrátil k rodičům do Kvítkovic. Pracoval v dělnických zaměstnáních v Moravanu Otrokovice a později ve Svitu. Při práci pokračoval ve studiu teologie. 28. září 1965 byl tajně vysvěcen na kněze biskupem Trochou v jeho pražském bytě. Již jako kněz, o kterém to však jeho okolí nevědělo, dělal varhaníka ve zlínském kostele. Teprve v létě 1968 mohl toto tajemství zveřejnit. Provinciálem salesiánů byl vybrán, aby nastoupil službu sekretáře u svého světitele litoměřického biskupa **Štěpána Trochty**. Působil u něho až do jeho smrti v roce 1974. Po té se vrátil na Moravu a působil ve farnostech Napajedla, Švábenice, Nová Lhota, Tlumačov. V prosinci 1982 nastoupil do farnosti Slušovice, kde působil až do odchodu do důchodu v roce 2005. Zůstal zde bydlet a podle svých možností a sil vypomáhal v duchovní službě až do své smrti ráno na Popeleční středu ve zlínské nemocnici.

R.I.P.

rodné Boršice

Pašije

Z lat. slova passio, »utrpení, umučení«. V evangeliích jsou to vyprávění, která popisují Ježíšovo utrpení a smrt. Tvoří původní a počáteční jádro evangelií. Nejstarší je vyprávění Markovo, které zdůrazňuje především dějinnou pravdivost Kristova utrpení. Matouš podtrhuje protivníky Písma (srov. Mt 26,24.54). Lukáš ukazuje Ježíše jako trpícího zachránce všech (srov. Lk 23,27 a d.), Jan ho vypodobňuje jako krále, jenž dobrovolně kráčí cestou utrpení (srov. Jan 18,33-19,15). Vyprávění o utrpení jsou čtena během liturgických obřadů Svatého Týdne (Květná neděle a Velký pátek).

Velký pátek

V tento den se připomíná Ježíšova smrt na kříži. Pro liturgii není Velký pátek dnem smutku a pláče, nýbrž dnem zamyšlení nad krvavou obětí Ježíše, která je zdrojem - spásy. Církev oslavuje vítěznou smrt Pána. Podle starodávné tradice neslaví církev o Velkém Pátku eucharistii. Základním a obecným prvkem liturgie tohoto dne je hlásání slova. Obřad se skládá ze tří částí: a) z bohoslužby slova se třemi čteními, mezi nimiž jsou i - pašije (vyprávění o Ježíšově utrpení a smrti - Jan 18-19), b) uctívání - kříže, c) svatě - přijímání. Kromě toho je předepsán půst újmy v jídle a zdrženlivost od masa.

Vigilie

Z lat. vigilia. Označuje zvyk připravovat se na nějaký svátek nebo mimořádnou událost, která svátku nebo události předchází, bděním v noci na modlitbách. Matkou všech vigilí je vigilie velikonoční. Podle jejího vzoru se rozšířil obyčej připravovat se i na jiné svátky (např. vánoce a letnice). Vigilie nabývá - eschatologického rázu, je-li chápána ve světle podobenství o pannách (Mt 25,6) a v duchu výzvy, se kterou se Ježíš obrátil k apoštolům (Mt 13,35-36). Pro mši o vigilii je zpravidla určen zvláštní mešní formulář.

Paškál

Swíce, kterou kněz zapaluje po svěcení ohně během velikonoční vigilie. Je znamením světla - vzkříšeného Krista (lumen Christi), jež ozařuje zemi. Kromě velikonočního období se paškál zapaluje při křtu a při pohřebních obřadech.

Triduum

Z lat. tres, »tři«, a dies, »den«, čili »doba tří dnů«. Jde o tři dny zasvěcené zvláštním oslavám a - modlitbám. Velikonoční triduum obsahuje - Zelený čtvrtek večer (poslední večeře Páně) - Velký pátek (Ukřižování Páně) - Bílá sobota večer (vigilie Zmrtvýchvstání Páně).

Lorenz Schwarz je světoznámý švýcarský hráč na alpský roh, který se doprovází na kytaru. Pořádá koncerty, zpívá a jódluje. A to vše k Boží slávě! Dříve alkoholik a silný kuřák, z lékařského hlediska nevyléčitelný.

Lorenz Schwarz

Nebyl jsem vždy hráčem na alpský roh

Ačkoliv jsem během svého mládí trávil devět letních měsíců na různých místech alpských hor jako pastýř, hra na alpský roh pro mě zůstala jenom snem. V osmnácti letech jsem se chopil příležitosti vyučit se ve stavebním oboru a v něj jsem také následně pracoval. Chtěl jsem z mého života něco udělat. Nakonec mně bylo dvacet čtyři let a já jsem byl u konce života. Nic se mi už nedařilo. Něco jsem si zavinił sám, něco okolnosti a lidé kolem mě. Nikoliv hráč na alpský roh, ale zkormoucený hráč – to byl pro mě tehdy správný titul. Častokrát je nám lidem bližší smutek. Proto dávám rád nahlédnout bližním do svého života. Když jsem byl tak zoufalý, že jsem nevěděł jak dál, začal v mém životě působit Bůh.

Vím, že tisícům lidí se daří dnes tak jako tehdy mně: smůla v lásce, ztráta zaměstnání, žádné peníze... Aby toho nebylo málo, tak ještě výpověď z bytu. K tomu se často přidruží duševní a fyzické onemocnění. Mnozí pak nevidí žádné východisko a přemýšlí nad koncem života. V této přetěžké situaci jsem se octl také. Proč jsem měl dál žít? Deprese, nespavost, apatie, bezvýchodnost a myšlenky na sebevraždu mě pronásledovaly dnem i nocí. Nejtěžší to bylo o víkend, když těch pár lidí, ke kterým jsem ještě měl důvěru, nebylo nablízku. V takových dnech byly mraky nad mým duševním stavem ještě černější. Jednu sobotu jsem chtěl udělat všemu konec. Nechtěl jsem prostě dál žít. Tak jsem nabil pistoli, kterou jsem měl doma, a chtěl stisknout. Nějak to nefungovalo. Neměl jsem pro to žádné vysvětlení. „No,“ přemýšleł jsem, „ještě jsou jiné možnosti, jak si vzít život.“ Vystoupil jsem z svého malého půdního bytu na střechu, překročil jsem železnou zábranu a chtěl ze šestého poschodí skočit dolů. Nějaká nevysvětlitelná moc mě zadržela zpět. Byla to zbabělost nebo strach ze smrti? To nechávám otevřeně.

Šel jsem zpět do pokoje, vzal všechny peníze, které jsem měl, a mysleł jsem, že v nějakém baru najdu podporu. Chtěl jsem alkoholem nabýt odvalu, abych uskutečnil svůj plán.

Pak zasáhl Bůh! Do této chvíle jsem o Bohu nepřemýšleł. Nevyrůstal jsem příliš zbožně, nikdy jsem neprojevoval velký zájem o Boha. Dříve jsem se mu jen vysmíval nebo zpíval posměšné písničky. Lidé, kteří o Bohu mluvili,

pro mě nebyli vzorem. Na cestě za zábavou jsem od dvou známých dívek dostal pozvání na křesťanský film. Nebyl jsem obzvlášť nadšený z tohoto pozvání, ale přesto jsem šel. Obsah jsem nemohl hned pochopit, přesto na konci mě přepadla jedna otázka: Kdybys dnes zemřel, jsi připraven setkat se s Bohem?

Nikdo v místnosti nevěděl o mé beznaději. Film také nebyl adresován jenom mně. Nikdo mě neznal. Otázka mě však zasáhla přímo do srdce. Během let jsem se po Bohu neptal. Dříve jsem Bohem spíš opovrhoval, než bych ho uctíval. A nyní tu byla zcela osobní otázka: Kdybys dnes zemřel, jsi připraven setkat se s Bohem?

Šel jsem toho večera domů, zbraň jsem zajistil a přemýšlel o tom, co jsem slyšel. To trvalo ještě několik měsíců, než jsem se rozhodl přijmout Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. Jaká změna, když Syn Boží vstoupil do mého života! Dostal jsem zcela nový smysl života. Byl jsem zcela obnoven, zmizela moje vazba na alkohol a zažil jsem okamžité osvobození od šestnáctileté závislosti na kouření. Duševně i psychicky jsem byl dokonale uzdraven – a toto vše bez lékařské pomoci – bez odvykací kúry. Nikdo se nemusí dostat do takové hrozné situace, v jaké jsem byl já.

L.S. při troubení na MS v Liberci 2009

Mým zcela osobním přáním je, aby se vám dařilo dobře. Na otázku po smyslu vašeho života je jen jedna uspokojující odpověď: Potřebujete osobní vztah s Bohem. A obdržíte ho jen skrze Ježíše Krista, který sám řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život; nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (Jan 14,6)

Od své první zkušenosti s všemožným Bohem v roce 1977 vedu svůj život společně s ním. To znamená: Pěstuji osobní vztah s Ježí-

šem. Zažívám hlubiny i výšiny. Stručně mohu říct: Žít jako křesťan není žádná procházka. Nepohybujeme se jen na slunných návrších. Často je život vynávajícího křesťana také bojem s mnohými nároky. Ale Ježíš mě vede a doprovází. Na společné cestě s jinými křesťany a při čtení Bible zažívám mnoho krásných věcí. Jsem šťastný a spokojený, protože vím, že jednou s ním budu trávit věčnost. Mohu jen říct: „Skutečně se to vyplatí žít.“

Jsem přesvědčen, že se Bůh může s vámi setkat stejně jako se mnou. On má svůj plán pro váš život.

Takto udělal Bůh ze zkormouceného člověka hráče na alpský roh.

O závažných lidských otázkách.

Mohli bychom říci, že dnes a denně je v médiích církev kritizována, že je pasivní, že se nevyjadřuje k současným problémům, že by je měla pomoci řešit a mnoho jiných výtek.

Od konce II. vatikánského koncilu už uběhla pěkná řádka let (1963-1965). Jeho dokumenty se vyjadřují s obdivuhodnou aktuálností i k dnešnímu dění. Pastorální konstituce o církvi v dnešním světě (*Gaudium et spes* – Radost a naděje) je toho dokladem. Připomeňme si jen několik myšlenek :

--- Dnešní svět se jeví zároveň mocným i slabým, schopným nejlepšího i nejhoršího, neboť se mu otvírá cesta buď ke svobodě nebo k otroctví, k pokroku nebo úpadku, k bratrství nebo k nenávisti. Mimoto si člověk uvědomuje, že jeho věcí je, aby správně usměrňoval síly, které sám vyvolal a které ho mohou buď rozdrtit, anebo mu posloužit. Proto si sám klade některé otázky.

Nevyrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisejí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví v srdci člověka. V člověku samém je mnoho činitelů, které se mezi sebou střetávají. Zatímco na jedné straně zjišťuje, že je mnoha způsoby omezen, neboť je bytost stvořená, cítí na druhé straně, že ve svých touhách je neomezený a povoláný k vyššímu životu....

Mnoho lidí, jejichž život je nakažen praktickým materialismem, je odváděno od jasného poznání tohoto dramatického stavu, nebo jim brání zamyslet se nad ním bída, která na ně tíživě doléhá. Mnozí se domnívají, že naleznou klid v některém z různých výkladů světa, které se jim nabízejí. Někteří očekávají, že lidstvo dospěje k plnému a pravému osvobození pouhým lidským přičiněním, a jsou přesvědčeni, že budoucí království člověka na zemi splní všechna přání lidského srdce...

Tváří v tvář dnešnímu vývoji světa však neustále roste počet lidí, kteří si kladou s novou naléhavostí nejzákladnější otázky: Co je člověk? Jaký je smysl bolesti, zla, smrti, které přes všechn dosažený pokrok trvají? Nač ona vítězství, tak draze dosažená? Čím může člověk přispět společnosti a co od ní může očekávat? Co přijde po tomto pozemském životě?

Církev věří, že Kristus, jenž pro všechny zemřel a vstal z mrtvých, dává člověku skrze svého Ducha světlo a sílu, aby mohl odpovědět na své nejvyšší povolání. Věřící, že lidem nebylo dáno pod nebem jiné jméno, v němž by došli spásy. Věřící též, že klíč, střed a cíl celých lidských dějin je v jejím Pánu a Učiteli. Církev kromě toho tvrdí, že za všemi změnami je mnoho věcí, které se nemění a mají svůj poslední základ v Kristu, jenž je týž včera, dnes i na věky...

--- To je jen zlomeček z pokladu, který nám zanechal poslední koncil. Na otázku, co nám II. vatikánský koncil přinesl, lidé často řeknou: obětní stůl čelem k lidu – a to je žalostně málo.

Kdo se rozhodne pro Krista, ten může zemřít, ale nemůže být přemožen.

Svatý Jeroným.

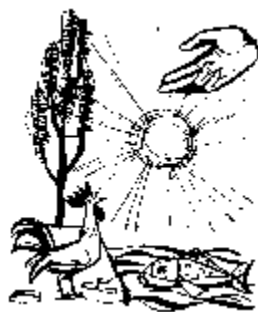

Otisk Kristovy tváře z Turinského plátna

Bílá sobota je den, kdy se nekonají žádné bohoslužby. Kostely jsou prázdné, působí jakoby bezútěšně: zhaslá světla, prázdné svatostánky otevřené do kořán, holé oltáře. A nic se tu neděje. Mlčení je krásný symbol očekávání. Ano, tato prázdnota je plná naděje. V kostelech se nic neděje, ale přesto se nezavírají – jedině před zloději. V domě, kde umře majitel, je po pohřbu také prázdno. Ale pak se čekají noví obyvatelé.

V kostele se nečeká někdo nový, ale ten, jehož smrt se na Velký pátek připomínala. Mlčení Bílé soboty je hlasitým a výmluvným křikem naděje. Ta se začíná naplňovat slavením večerního bdění – *vigilie*, při níž přijímají křest většinou dospělí. V prvotních dobách přijímali dospělí novokřtěnci při výstupu z křestního pramene bílé roucho, nyní symbolické; odtud název Bílá sobota. Bílá barva už patří k radosti Velikonoc.

Český historik Zdeněk Kalista vyprávěl, jak trávil s dirigentem Václavem Talichem velikonoční víkend na jedné moravské vesničce. Na Bílou sobotu odpoledne si vyšli na procházku čistě vymetenou vesnicí, provoněnou dechem jara a slunce. Vesnice byla liduprázdná a všude jakési napětí, jako když se má něco velkého stát. A stalo se. Všichni lidé byli uvnitř kostela na slavnosti vzkříšení. Když se k němu oba hosté přiblížili, právě zazněla trubka, pak se rozezněly zvony a z kostela se nesla nadšeně a vroucně zpívaná píseň: Hle, vstalt' jest nyní Kristus Pán... Oba zůstali stát hluboce dojatai. Po delším mlčení řekl historik dirigentovi: „Nepřipadá ti, že všechna hudební produkce a všechno umění, které děláš, se nemůže rovnat tomu, co se tady teď děje?“ A Talich, největší z českých dirigentů, pokýval hlavou se slovy: „Nediv se, tady diriguje sám Pán Bůh.“ Je v tom veliká výmluvnost Bílé soboty, dne mlčení, dne očekávání, ale také dne úžasných proměn!

V Jeruzalémě prý jednou příběhl k učenému rabinovi jeho žák: „Mistře, lidé tvrdí, že se objevil Mesiáš a vstal z mrtvých.“ Rabin beze slova přistoupil k oknu, nahnul se do ulice a rozhlédl se na všechny strany, pak se posadil a klidně řekl: „Neviděl jsem, že by se něco změnilo.“ Bílá sobota je den úžasných proměn, den, v němž se v mnoha chrámech hlásá nový život. Když se po ní podíváme ven, poznáme, že se něco změnilo?

Ranní zamyšlení s Prokopem Siostrzonkem- nakl.kna

Knihy z farní knihovny - k zapůjčení

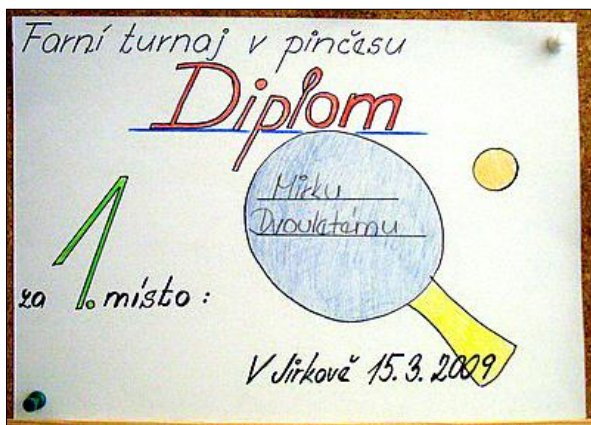
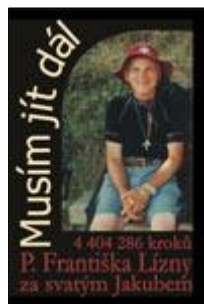
MUSÍM JÍT DÁL

František Lízna

Knihy je autentickým souhrnem deníkových záznamů známého českého jezuita, který se věnuje zejména péči o lidi na okraji společnosti (věžňové, Romové, bezdomovci). Teologicko-filozofickými rozborů nezatížený text vypovídá nejen o pouti, kterou 62letý František Lízna absolvoval v dubnu – srpnu 2004, ale hlavně o jeho vidění světa. V knize nechybí situace, v nichž se tento kněz při zápasu sama se sebou dostává do situace těch, o které se většinu svého života staral a na které formou "modlitebního losování" nezapomíná ani při této cestě. Prostý neliterární styl autora, s kterým koresponduje i výtvorný doprovod knihy, umožňuje snadnou orientaci v textu i člověku, jenž se nepohybuje v církevním prostředí.

(Deník je doplněn řadou cenných dokumentů - fotografií, kopií původního deníku, poutnickou knížkou, dopisem Václavu Havlovi, pozdravem od současného prezidenta Václava Klause).

Farní turnaj v ping-pongu připravila naše děvčata Jančů, Maruška a Šárka. Nachystaly také ceny a pohoštění. Turnaje se zúčastnilo 16 lidí, z nichž někteří ani nevládli ping-pongovou pálkou. Hrát chtěli ale všichni. Nejmladší účastnice měla 10 let, nejstarší účastník 50 let. Po velkých bojích nakonec zvítězil P.Miroslav Dvouletý nad Honzou Pasekou. Třetí místo doslova vydřela Šárka Stašková. Bramborová medaile tak zůstala pro Honzu Klicmana. Na dalších místech se seřadily méně úspěšní ze čtvrtfinále: Barča, Mirinda, Jančů a Maruška. (Na fotce při doplňkovém sportu 2.Honza P. a 4.Honza K.)

„Každý, kdo ve mne věří, i kdyby zemřel, bude žít“ praví Pán Ježíš.

Vzpomínka na jirkovské kněze.

Eduard Buder se narodil v Jiříkově 22.srpná 1907.

Vystudoval na doktora filosofie a vysvěcen na kněze byl 24. června 1934 v Litoměřicích. Byl farářem v Jirkově v letech 1937-1946 (od roku 1941 děkanem). Po

svém odsunu do Německa působil v Künzelsau od 25.11.1946 jako duchovní pro odsunuté Němce. Od roku 1951 jako farář tamtéž. Od 1.5.1960 odešel na odpočinek do podalpského Eschenlohe. Zemřel 17.8.1961, pochován byl na hřbitově v Künzelsau. Nad jeho náhrobkem je dřevěná socha Zmrtvýchvstalého Krista a pod ním na ceduli napsáno v němčině: "Pamatujte na vašeho duchovního pastýře, důstojného pána, děkana, doktora, Eduarda Budera." Künzelsau leží asi v půli cesty mezi Stuttgartem a Norimberkem.

Jeho hrob jsme navštívili s mladými, když jsme se vraceli z evropského setkání křesťanské mládeže v Bruselu - letos v lednu. Spolu s

Eduardem Buderem byl odsunut také jirkovský kaplan **Otto Rechner**.

Ten pocházel z Vrutku u Podbořan. Na jirkovské faře pobýval dokonce 14 let. Po odsunu působil 9 let v Eislingen-Fils u Stuttgartu. Patrně je tam i pohřben. Jeho hrob bude předmětem mého dalšího pátrání.

P.Mirek

Historické zastaveníčko

První písemná zmínka o Pesvicích (německy **Pösswitz**) pochází z roku 1290, kdy ves získala od vdovy po mosteckém měšťanovi chomutovská komenda řádu **Německých rytířů**. Po zrušení řádu v Čechách získal panství rod Veitmilů, který je držel dalších téměř 100 let. Roku 1571 se stal novým majitelem panství Bohuslav Felix z Lobkovic a **Hasištejna**. Ten uzavřel s chomutovskými měšťany smlouvu, která jim zaručovala monopolní prodej piva ve 20 vesnicích panství, mezi nimiž byly i Pesvice. Bohuslav Jáchym z Hasištejna roku 1588 vyměnil své chomutovské panství včetně Pesvic, s Jiřím Popelem z Lobkovic za Mladou Boleslav, Kosmonosy a finanční hotovost. Roku 1605 Pesvice koupil purkrabí Adam Hrzán z Harasova. Pesvice se tak dostaly do panství, kam patřil **Červený Hrádek**, Jirkov, zámek v Blatně a dalších 23 vesnic. Monopolní právo na prodej piva však chomutovským měšťanům v Pesvicích zůstalo i nadále. Třicetiletá válka přinesla do celého kraje bídu, strádání a útrapy, celé panství bylo navíc sužováno procházejícími vojsky. V polovině 17. století měly Pesvice 14 usedlostí, byl zde také šenk a panský dvůr s ovčínem, v této době ve vsi žilo přibližně 80 obyvatel.

Od poloviny 18. století se zde také pěstoval **chmel**. Farností Pesvice patřily k Všestudám, kde byla také škola. Roku 1809 se dědičkou panství stala Jindřichova dcera Gabriela, provdaná za hraběte Jiřího Buquoye. V první polovině 19. století byla v Pesvicích postavena kaple sv. Josefa. Zbořena byla v 60. letech 20. století.

V roce 1900 zde žilo 271 obyvatel v 46 domech, k roku 1930 zde bylo již 67 domů a 374 obyvatel. Obec měla v této době také 4 obchody, 2 hostince, holičství a trafikou. Ve 30. letech byla v Pesvicích poměrně silná česká menšina. Po válce došlo také k odsunu německého obyvatelstva, po němž byla obec znovu osidlována přistěhovalci z vnitrozemí. Množství nových přistěhovalců však na úplné dosídlení obce nestačilo a počet obyvatel tak výrazně klesl. Dnes žije v samostatné obci 120 obyvatel.

Podle Z. Binterové a Historie obce z oficiálního webu

Citát na duben:

„Jestliže se člověk stále vyhýbá všemu, co je náročné, nikdy nedozraje.“

(Vojtěch Kodet)

Cena 5 Kč. Vydává Děkanství Jirkov (www.jirkov.farnost.cz) e-mail: farajirkov@tiscali.cz